

המשתתפים בחוברת

דרור אורון שוקדת עתה על תרגום כמה מיצירותיהם של סופוקלס ואוריפידס. י. אורן, שמבקרים כינוהו „הסוריאליסט העברי“, הוציא עד כה את „אי-שם“ (קובץ סיפורים, 1950), „בעורף“ (רומן, 1953) ו„מסות בנימין החמישי“ (1958). הסיפור המובא כאן הוא מן הרומן „אבות ובוסר“, אשר אתו בכתובים. נסים אלוני, בעל המחזה „אכזר מכל המלך“, מכין עתה לדפוס קובץ של סיפורי-ילדות. „היגשוף“ הוא אחד מאלה. „אליעזר“ הוא כינויו של אחד מותיקי שירות-ההוץ הישראלי, ששימש שנים אחדות בפאריז והכיר את חייה המדיניים והחברתיים של צרפת לפני-ולפניהם. אלן בוסקה הוא משורר ומבקר צרפתי, שפירסם עד כה ששה קבצי שירה, שני רומנים, ומסות ותרגומים לרוב. בשנים 1945-50 שימש בתפקיד מרכזי במועצת-ארבעה-המעצמות בגרמניה. כיום הוא עורכו הספרותי של העתון היומי „קומבא“ ומשתתף בכתבי-עת רבים בצרפת ומחוצה לה. יצירתו של סמואל בקט, אחת התופעות הסימפטומטיות ביותר של תקופתנו, מסתכמת כבר בשנים-עשר כרכים של פרוזה, דרמה ושירה. האירי בן ה-52, היושב זה כשלושים שנה בצרפת, כותב לסירוגים אנגלית וצרפתית. כתביו מתורגמים לשמונה-עשרה שפות. בארץ הוא מופר אולי בעיקר מתוך „אנו מחכים למראל“, שהוצג בתיאטרון „זירה“, ה„מינוודרממה“ המובאת בחוברת זו נכתבה השנה, והיא מתפרסמת סימולטנית ב„קשת“, בתרגומה העברי, וברבעון הניו-יורקי „אזורגריין“, במקורה האנגלי. ב. גון מפרסם לפרקים משיריו במספרים הספרותיים, בעיקר ב„הארץ“. הוא מבוגריה הראשונים של „הרצליה“, וכיום עורך-דין. ע. הלל, בן משמר-העמק וכיום „הגנן של עיריית ירושלים“, הוא בעל קובץ השירים „ארץ הצהריים“ (1950); מהדורה מורחבת ב-1956). תיאודור התלגי הוא סופר, מבקר ועיתונאי, הקשור מזה שנים רבות קשר אינטימי בספרות הפולנית. בשעה זו הוא עושה בשליחות עתונאית-ציבורית באיראן ובהודו. מרדכי טביב עומד עתה, כמדומה, בסימן של חשבון-נפש ושינוי-ערכים. סיפורו המובא בחוברת זו הוא אחד הסימנים לכך. נתן ילין-מור, לשעבר מפקד לחי, הוא שוב „בחדשות“ כאחד היוזמים של „הפעולה השמיית“. אהרן כידן הוא ירושלמי, הפעיל כמבקר ספרותי וכלכלן בעתיבוענה-אחת. פאול לוי, בן ה-67, הוא איש-אשכולות לאמיתו: צייר וחוקר-אמנות, קומפוזיטור ומוזיקולוג, בימאי של תיאטרוני בובות וצלליות כמו גם מסריט — ולשעבר אף קצין-צבא ועורך-דין. רבים יזכרו בגעגועים את „להקת העץ“ שלו, שאותה ניהל בשנות 1940-3. עם יוסף מילוא, שהיה הקרין והיועץ הספרותי של „להקת העץ“, השתתף ב-1945 ביסוד התיאטרון הקאמרי. תערוכת תמונותיו האחרונה הוצגה ב-1956 במוזיאון תל-אביב. המשך חקירתו ביחסיה-גומלין בין המוזיקה לאמנויות הפלסטיות יתפרסם בחוברות הבאות של „קשת“. משה לזר משמש עתה במחלקה ללשונות רומניות באוניברסיטה העברית. הוא גם חבר ועדת-הרפורטואר של „הבימה“, הרבה לתרגם מן הלשונות הרומניות לעברית —

ולהיפך. מאמרו הוא ראשון בסדרת מאמרים על שירת-האהבה של ימי-הביניים במערב-אירופה, שהיתה גם נושא עבודת-הדוקטור שלו בסורבונה. אריך נוימן נחשב אחד מגדולי האסכולה היונגיסטית בפסיכולוגיה של ימינו. הוא בן 53, יליד גרמניה, ואף שזה קרוב לחצי-יובל שנים הוא גר בתל-אביב, כמעט אינו מוכר כלל בציבור העברי. החשובים בספריו, שהופיעו בכמה מלשונות המערב, הם: „התפתחות התרבות והדת“ (1948), „מקורותיה וקורותיה של התודעה“ ו„פסיכולוגית המעמקים והאתיקה החדשה“ (1949), „הפסיכולוגיה של הנשיי“ (1952), „האמנות והאל-מודע היוצר“ (1954). הוא עומד להוציא מחקר על הגרי מור וספר על „אבי-הטיפוס של הנשיות“. משה פוגל הוא עורך-דין על פי אומנותו, סופר, פובליציסט וחוקר על פי נטיית-לבו. לעתים רחוקות הוא מפרסם מפרי עטו, אבל סדרת מאמרים שהדפיס לפני שנים מספר ב„הארץ“ על הצלבנים השאירה רושם עז על קוראיה. גופרי ד. פול הוא כתב לונדוני העוקב בעירנות אחר הנעשה במזרח, ו„מתמחה“ במיוחד בפעולה האפריקאית של קאהיר הגאצרית. אלכסנדר פן, שלפני כשנה הוציא את שיריו במקובץ, מוסיף לכתוב על נושאים הקרובים ללבו ולתרגם את המשוררים הרוסים האהובים עליו. מתרגומי מאיאקובסקי שלו נביא ב„קשת“ הבאה. עמוס קינן, שעודו בפאריז, מתגלה כאן מצד בלתי-ידוע: כמשורר. בחוברות הבאות נביא מדבריו גם בפרוזה וכדוראמה. ריימון קנו הוא סופר צרפתי רב-פעלים, בן 55, חבר ה„אקאדמי גונקור“, מוכיר כללי של הוצאת „גאלימאר“, בית-ההוצאה הגדול ביותר בפאריז, ועורך האנציקלופדיה שלה לספרות. תחילתו סוריאליסט, מן הנוהים אחר אנדרה בריטון, ועד כה פירסם ששה-עשר רומנים וספרי מסות, שבעה קבצי שירה, וכן מסות על אמנות (ספר על מירו, למשל) ובפרט על אמנות הקולנוע — אף כתב שני תסריטים (אחד מהם „מסייה ריפואה“). השפעתו ניכרת בספרות הצרפתית הצעירה. נסים רזואן, יוצא בגדאד, כובש והולך לו מקום כאחד המנתחים המעולים של המתרחש במזרח התיכון. הוא פרשן קבוע לענייני המזרח ב„גירוסלם פוסט“ ובמחלקה הערבית של „קול ישראל“ ומאמריו מופיעים בכתבי-עת שונים באנגליה ובארצות-הברית. המסה המובאת בזה הופיעה זה מקרוב, בשיווי נוסח מסוימים, בקובץ *The Middle East in Transition* בהוצאת רוטלג' את כיגן פול, לונדון. יונתן רטוש מוציא בימים הקרובים את ספר שיריו השלישי, „צלע“, לאחר „חופה שתורה“ (1940) ו„יוחמד“ (1952). עומד להופיע תרגומו למשלי לאפונטן. רנה שני החלה לפרסם השנה את ביכורי שיריה ב„מאזנים“ ו„משא“. היא בת 21. ש. שפרה מפרסמת משיריה בכתבי-עת, ובקרוב תוציאם במקובץ.

תמונתו של מירו („לקראת הקשת בענן“) בשער החוברת, וכן תמונתו של צ'ינג לו („הדייג“), מופיעות בספר „אמנות דורנו“ לזולגה שץ. התמונות נדפסות כאן ברשותה האדיבה של הוצאת ראובן מס, ירושלים, שהעמידה את הגלופות לרשותנו.